

Zsűritagok:
Petrozsényi Eszter
Bács Ferenc
Meggyes Miklósné

2009 különösen gazdag esztendő volt a Helischer József Városi Könyvtár életében. Habár intézményünk átmeneti helyen „álmásozik”, sajnos a város nem épp legelőnyösebb helyén, dolgozóinak létszáma is megcsappant, igyekszünk megtartani használóinkat, mi több, próbáljuk számukat növelni. (Éves statisztikánk ugyan minimálisan, de növekedést mutat 2008-hoz képest.)

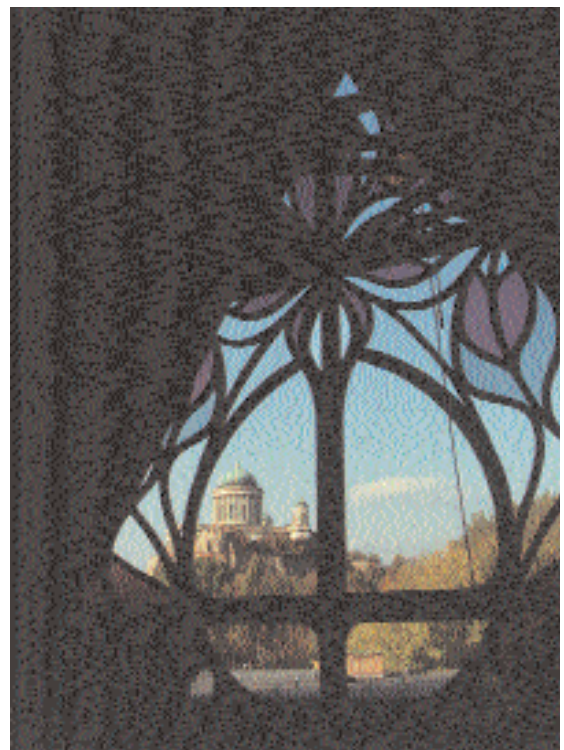
Sok egyéb erre irányuló erőfeszítésünk mellett a 2009-es év különösen gazdag volt rendezvényekben. 42 programkínálattal hívtuk-vártuk Esztergom város és a környék apraját-nagyját. Minden rendezvényünk előtt és után kedvezményes beiratkozási lehetőséget biztosítunk a résztvevőknek. Azt hiszem, minden könyvtárvezető szereti a rendezvényeket, szereti a pezsgést, az érdeklődést, örül, ha összejön a megfelelő számú vendégsereg, boldogan veszi a kedvező visszhangokat. Magam is így vagyok vele, s visszagondolva az elmúlt évre, sok tényleg sikeres alkalomról számolhatnék be. Mégis, van egy szívem csücske, erről hadd meséljek kicsit a kollégáknak!

2009. október 10-ére, a XXXVIII. megyei könyvhét alkalmából, az esztergomi városi könyvtár különleges rendezvényt hirdetett meg. Különleges, amennyiben egy bizonyos korosztályt érintett, mégpedig (az egyik résztvevő nevezte így) az „elfelejtett korosztályt”: 50 és 70 év közötti amatőrök számára írtunk ki versmondóversenyt. Minden

kapcsolatunkat, ismeretségünket megmozgattuk, hogy a felhívás minél több helyre eljusson, nem csak megyénkben, a régióban, hanem szerte az országban, még a határokon is túl. Hiszen a megjelölt korhatáron túl semmi más feltétele nem volt a jelentkezésnek, mint három magyar verscím, amelyet le kellett adni. A zsűri a helyszínen választotta ki, melyiket akarja hallani ezek közül.

Kezdeti aggodalmunk, hogy nem lesz elég résztvevő, hamar szertefoszlott. Egyre nőtt a jelentkezők száma, végül negyvennégyen jelezték részvételi szándékukat. Valóban érkeztek szerte az országból (Tatabánya, Budapest, Órbottyán, Visegrád, Lenti stb.), sőt, egy szlovákiai versmondó is akadt. Eredetileg többen jöttek volna „odaátról” is, de az időpont sajnálatos módon ütközött nem is egy ottani programmal (többek közt a párkányi Simon-Júda vásárral).

Már maga a szervezés is nem várt, örömteli élményeket szerzett. A jelentkezésekkel kezdődött; nem egyszer bizalmas és meleg hangú, jóleső társalgásba merültünk az aktuális jelentkezni szándékozóval. Tényleg élmény volt, mert hiába közhely, de így van:

ki vagyunk éhezve a meleg emberi szavakra, az együttérzésre, az odafigyelésre. Úgy tesszük, ez a korosztály, a „nagy generáció” valóban mellőzött, tán ezért is jelentkeztek oly sokan a hívó szóra. Megmutatni, hogy még vannak, itt vannak, értékeket őriznek, tovább is tudják adni azokat.

Kellemes meglepetés volt a város kisvállalkozóinak mellénk (illetve az alkalom mellé) állása is, jóleső volt megélni, hogy nekik köszönhetően még ebben a nehéz gazdasági helyzetben is jutott minden résztvevőnek valami ajándék: vacsora, múzeumi belépők, aquaszigeti belépő, könyvek, virágok stb.

A rendezvény a jelentkezők számának megfelelően meglehetősen hosszúra sikeredett, de azt hiszem, ezt nem sokan bánták. A verseny két részletben zajlott. Az általuk húzott sorszám szerint kerültek mikrofon elé az előadók. Nem kevés számú néző is élvezte az alkalmat, volt, ki hozzátartozóként, volt, ki kíváncsiságból az alkalom különlegessége miatt, s bőven akadtak, akik „csupán” versszeretőként hallgatták végig a szavakat.

Számomra nem várt módon ragadt magával az esemény. A házigazda mindenre kiterjedő figyelmével kellett végigasszisztálnom a programot, de egyszer csak azon kaptam magam, hogy ott ülök nézőként, s nem tudok elszakadni. Nem felejttem el a látványt, ahogy a mozgásérület a dobogóra segítik, széket hoznak alá, de abban a pillanatban, ahogy megszólal, szinte szárnyal. Nem tudom elfelejteni, ahogy a vak férfit a mikrofonhoz vezetik, és ő megrázóan adja elő Kányádi *Halottak napja Bécsben* című versét. És még sorolhatnám. Igen, nem mindennapi élményekkel gazdagodhattam magam is, aki már végigült számtalan rendezvényt, sok-sok versmondóversenyen vett részt és jónéhány kiváló egyéniséget láthatott vendégül a könyvtárban. Ez az alkalom kicsit más volt. Kicsit talán... emberibb.

Őszintén mondom, meglepett a színvonal is, nem gondoltam volna, hogy verskedvelő amatőrök ilyen ösztönös hozzáértéssel, ráérzéssel, időnként szinte profit megszegyenítő módon képesek tolmácsolni a számukra kedves írásokat. Akaratlanul is Ray

Bradbury 451 Fahrenheit-je jutott eszembe – azt hiszem, tudják, mire gondolok.

Bács Ferenc, a zsűri elnöke az első pillanattól, ahogy felkértem, szívügyének tartotta ezt a rendezvényt. (Utóbb derült ki, hogy beteg volt, s csak orvosi segítséggel volt képes végigülni a hosszú napot, ezúton is hála neki érte!) Záró szavaiban örömeinek, elismerésének és meghatottságának adott hangot, és végül megjegyezte: nem tud arról, hogy bárhol lenne ilyen kezdeményezés, nem hogy Magyarországon, de Európában sem. Valahogy úgy adódott, hogy korábbi szándékom ellenére kijött belőlem az ígret: folytatjuk. Jövőre ismét szeretnénk meghirdetni és megrendezni az 50 és 70 év közöttiek versmondóversenyét az esztergomi könyvtárban. ■

Világgá megyek

Családi délelőttöt rendeztek február 20-án a kiskunfélegyházi városi könyvtárban, ahol a szülők és gyerekek egy hagyományőrző társasjátékkal kerülhettek közelebb a magyar népmesék világához.

Farkas L. Rozália pedagógus, a *Világgá megyek: a magyar népmesék vándorútján* című társasjáték kitalálója volt a Petőfi Sándor Városi Könyvtár vendége. A pedagógus elmondása szerint a játék erősíti a beszédkésztséget, a kreativitást és a helyzettelismerést.

A foglalkozáson népmeséssel kapcsolatos totót töltöttek ki a gyerekek, mesét hallgattak meg Farkas L. Rozália előadásában, valamint megismerkedtek a társasjátékkal, és egy interaktív beszélgetés keretében a népmesei figurákkal, tárgyakkal.

Forrás: kis-kunsag.hu, Nemes Zsuzsanna